

Мавпочка і горіхи

Наталя Забіла

Стрибала мавпочка Рірі
По лісі на дозвіллі.
Аж глядь — на пальмі угорі
Висять горіхи спілі.
Що довго думать? В туго ж мить,
Залізши спритно вгору,
На пальмі мавпа вже сидить
І рве горіхи скоро.
Зриває й кидає униз.
Летять в траву горіхи,
А їх багато! Цілий віз!
Ото вже буде втіхи!..
Спустилась мавпа з висоти,
Докупи все зібрала,
Сплела два пальмові листи
Й на них горіхи склала.
Припасувала до ладу
Та й підняла на плечі.
А їй папуга Какаду
Гукає не до речі:
— Гай-гай, ти стільки не бери!
Хіба ж тобі під силу?!
— Та я,— відказує Рірі,—
І ще й не таке б носила!
Я заберу горіхи всі,
Додому всі приставлю!
Тобі, хоч скільки не проси,
Нічого не zostавлю!
От бачиш, я спокійно йду!—
І мавпа крок за кроком
Пішла собі... А Какаду
Слідкує заздрим оком.
Коли це враз один горіх
Схитнувся, ворухнувся
Та й покотився з пліч до ніг
І десь в траві крутнувся.
— Рятуйте!— скрикнула Рірі

Й схопить його хотіла.
Але за ним ще два чи три
Додолу полетіли!..
Рірі не знає, що робить.
— Лови! Держи! Ой, лихо! —
Аж тут усі в єдину мить
Розсипались горіхи!
Та й покотились, як на сміх,
Туди, де річка бігла,
І попливли!.. І мавпа їх
Здогнати вже не встигла.
Іде, бреде назад Рірі,
З невдачі сльози ллються,
Та ще й папуги угорі
Белькочуть і сміються.